

Arrest

nr. 167 366 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X handelend in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 26 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Uw moeder verliet Ethiopië in maart of april 2007. Gedurende twee jaar verbleef zij op verschillende plaatsen in Libanon. Vanaf oktober 2009 verbleef uw moeder gedurende ongeveer vier jaar in Griekenland. Op 22 december zou uw moeder het Belgisch grondgebied binnengekomen zijn. De daaropvolgende dag, op 23 december 2013, werd u in Kortrijk geboren. Uw vader, die de Senegalese nationaliteit bezit, zou nog steeds in Griekenland verblijven. Uw moeder verklaart dat u de Ethiopische nationaliteit bezit.

Op 15 januari 2014 diende uw moeder een eerste asielaanvraag in. In het kader van deze aanvraag verklaarde uw moeder de Ethiopische autoriteiten te vrezen omwille van haar activiteiten en deze van

haar familieleden voor de Ethiopische oppositiegroepering EPPF. Op 13 januari 2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de beweringen van uw moeder betreffende haar activiteiten voor het EPPF en de hieraan verbonden vervolging.

In het kader van het beroep tegen deze weigeringsbeslissing van het CGVS haalde uw moeder een eerste maal haar vrees voor besnijdenis ten aanzien van u en haar vrees om zelf uitgesloten en gediscrimineerd te worden omdat zij een buitenechtelijke dochter heeft aan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) oordeelde in het arrest van 5 juni 2015 dat er geen geloof gehecht kon worden aan deze beweringen.

Op 3 juli 2015 diende uw moeder een tweede asielvraag in. In het kader van deze aanvraag verwees uw moeder naar een door haar advocaat opgestelde brief waarin opnieuw de door haar aangehaalde vrees voor besnijdenis ten aanzien van u werd herhaald. Daarnaast stelde zij problemen te kennen met haar familie omdat uw naam een islamitische connotatie heeft. Op 30 september 2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag. Uw moeder diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Per brief dd. 2 oktober 2015 vroeg uw advocaat meester Loos de asielaanvraag op uw naam, A.D.S. vertegenwoordigd door uw moeder E.S., te registreren. Uw advocaat stelde in dit schrijven dat uw asielaanvraag los van de beschermingsnood van uw moeder diende gezien te worden en dat u als kind uw vrees om genitaal verminkt te worden nog niet eerder duidelijk had kunnen communiceren. Uw moeder verklaart tijdens het gehoor te vrezen dat men u, bij een terugkeer naar Ethiopië, zal proberen te besnijden omdat dit in Ethiopië een nationale traditie is. Tevens vreest uw moeder dat u in Ethiopië uitgesloten zal worden omdat uw naam een islamitische connotatie heeft en omdat u een buitenechtelijk kind bent. Ter staving van uw asielaanvraag legt uw moeder een document uitgaande van het Tropisch Instituut te Antwerpen af betreffende de afspraak die u en uw moeder hebben ter vaststelling van het feit dat jullie niet besneden zijn. Tijdens het gehoor legde uw advocaat een rapport betreffende besnijdenis in Ethiopië neer. Na het gehoor maakte uw advocaat een schrijven over en twee attesten neer uitgaande van het Tropisch Instituut te Antwerpen waaruit blijkt dat u noch uw moeder besneden zijn.

B. Motivering

Er moet worden gesteld dat er op basis van de verklaringen van uw moeder in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het kader van uw asielerzoek stelt u moeder te vrezen dat u in Ethiopië en in Senegal (het beweerde land van herkomst van uw vermeende vader) zal worden besneden. Verder geeft uw moeder aan dat u in Ethiopië een geïsoleerd leven te wachten staat omdat u een kind bent van ongehuwde ouders en een moslimnaam draagt. Tot slot wijst uw moeder op het gebrek aan respect voor de rechten van vrouwen in Ethiopië waarmee u zal worden geconfronteerd.

Met betrekking tot de door uw moeder aangehaalde vrees voor besnijdenis moet, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in het kader van het asielerzoek van uw moeder stelde, vooreerst worden gesteld dat uw moeder hieromtrent naar aanleiding van haar eerste asielerzoek niets vermeldde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar gehoor op het CGVS. Van een asielerzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpercedure. Dat uw moeder pas in het kader van haar verzoekschrift tegen de beslissing van de Commissaris-generaal naar aanleiding van haar eerste asielerzoek melding maakt van haar vrees dat u zou worden besneden doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweringen in dit verband.

Nog aangaande uw risico te worden besneden in Ethiopië moet worden gewezen op informatie van het CGVS waaruit blijkt dat hoewel het gebruik van 'Female Genital Mutilation' (verder FGM) problematisch en wijdverspreid is in Ethiopië, FGM bij wet verboden is in Ethiopië, er vooruitgang wordt geboekt in de strijd tegen het gebruik, de houding ten aanzien van FGM in Ethiopië aan het wijzigen is (zo zou de steun voor FGM tussen de jaren 2000 en 2005 gehalveerd zijn), en het gebruik van FGM dalend is. Daar waar het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar, in heel Ethiopië, in het jaar 2000 51,9% bedroeg, daalde dit percentage in het jaar 2005 tot 37,7% en in het jaar 2011 tot 23%. Voorts blijkt dat de problematiek groter is in rurale gebieden, dan in stedelijke centra, en dat het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar in de regio Addis Abeba, in het jaar 2011, 9,2% bedroeg, daar waar dat in het jaar 2005 nog 25,1% was, en in het jaar 2000 39,8% - hetgeen duidt op een significante, dalende trend.

De situatie die deze informatie schetst blijkt bevestiging te vinden in de verklaringen van uw moeder zelf. Zij geeft immers, na enig aandringen, aan zelf niet te zijn besneden (CGVS, dd.19/11/2015, p.2 en 3). Een verklaring waaruit redelijkerwijze kan worden afgeleid dat uw moeder er, ondanks de heersende tradities in Ethiopië in is geslaagd genitale verminking te vermijden. In het kader van haar opeenvolgende asielaanvragen bracht zij overigens geen feiten of gebeurtenissen aan die er zouden op wijzen dat zij door haar omgeving onder druk zou zijn gezet om alsnog FGM te ondergaan. Zoals reeds eerder werd aangegeven, verwees zij immers pas naar aanleiding van haar verzoekschrift in het kader van haar eerste asiolverzoek voor het eerst naar de mogelijkheid van FGM en beperkte ze zich in dit kader tot het verwijzen naar de prevalentie ervan in Ethiopië (Verzoekschrift, 14/10316, dd.30/01/2015, p.2). Ook wanneer haar in het kader van haar tweede asiolverzoek voor de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gevraagd waarom zij vreest dat u zou worden besneden verwijst zij louter naar 'de cultuur in Ethiopië' en naar feit dat Christen-Orthodoxen (zoals haar ouders) in Ethiopië hun kinderen besnijden (Verklaring meervoudige aanvraag, dd. 10/09/2015, punt 17). Op geen enkel moment maakt uw moeder melding van concrete elementen die zouden wijzen op druk die in dit verband op haar zou zijn uitgeoefend. Ook in het kader van uw asiolverzoek wordt hiervan geen melding gemaakt. In zijn brief ter ondersteuning van uw asiolverzoek laat uw advocaat immers na concreet uit te werken welke elementen aan de basis liggen van uw vrees te zullen worden besneden in Ethiopië. Hij beperkt zich daarentegen eenvoudigweg tot het verwijzen naar algemene informatie met betrekking tot het hoog besnijdingspercentage bij de Amhara in Ethiopië (brief Bobber Loos, dd.30/06/2015, p.4). Pas bij het einde van het gehoor voor het CGVS in het kader van uw asiolverzoek werpt uw advocaat op dat FGM wel degelijk zou voorkomen in het gezin van uw moeder en stelt hij dat de zus van uw moeder zou zijn besneden. Hoewel hij in het kader van uw asiolverzoek optrad als een van uw belangrijkste woordvoerders en inzag dat u persoonlijke elementen ter ondersteuning van uw vrees voor besnijdenis diende aan te halen, werkte hij uw familiale persoonlijke toestand die uw risico beïnvloedt geenszins uit (CGVS, dd.19/11/2015, p.6)

De vaststelling dat uw moeder niet werd besneden, zij geen melding maakt van problemen als gevolg hiervan en er in het kader van uw asiolverzoek geen concrete persoonlijke elementen werden aangehaald met betrekking tot uw risico te worden besneden ondermijnt, in samenlezing met de hiervoor geciteerde informatie inzake het gebruik van FGM in Ethiopië de beweringen van uw vertegenwoordigers met betrekking tot uw risico te worden besneden in Ethiopië. Waar uw advocaat opwerpt dat er rekening moet worden gehouden met de hoge prevalentie onder de Amahara bevolking in Ethiopië moet er op worden gewezen dat er op basis van een prevalentie van 62,8 procent geenszins kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees of reëel risico te worden besneden in hoofde van elke Amhaarse in Ethiopië. Een conclusie die wordt geïllustreerd door de vaststelling dat uw moeder niet werd besneden.

Ook waar uw moeder aangeeft dat u in Ethiopië een geïsoleerd leven te wachten staat omdat u een kind bent van ongehuwde ouders en een moslimnaam draagt, moet in de eerste plaats worden vastgesteld dat uw moeder dit element niet aanhaalde in het kader van haar eerste asiolverzoek. Van een asielloper mag echter worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag reeds van bij het eerste interview aanbrengt. Dat uw moeder pas in het kader van haar verzoekschrift tegen de beslissing van de Commissarisgeneraal naar aanleiding van haar eerste asiolverzoek melding maakt van haar vrees dat u omdat u de dochter bent van ongehuwde ouders en u een moslimnaam draagt, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweringen in dit verband. In het kader van uw asiolverzoek slaagde uw moeder er bovendien niet in concrete elementen aan te brengen die er op zouden wijzen dat u in Ethiopië persoonlijk ernstige problemen zou kennen omdat u een buitenechtelijk kind zou zijn of omwille van uw naam. Gevraagd naar het risico dat u bij terugkeer naar Ethiopië zou lopen stelt zij immers enkel dat kinderen zonder vader er worden uitgesloten, u niet bent aanvaard door haar familie en andere Ethiopiërs in België 'anders' tegen haar doen (CGVS, p. 3 en 4). Zij brengt evenmin een objectieve, internationale bron waaruit zou blijken dat buitenechtelijke kinderen en/of kinderen met een moslimnaam in Ethiopië op grote schaal aan vervolging zouden blootstaan. Uw moeder maakte op basis van haar verklaringen in dit verband dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in uw hoofde aannemelijk.

Uw moeder stelt in het kader van uw gehoor voor het CGVS ook dat de rechten van vrouwen in Ethiopië niet worden gerespecteerd (CGVS, p.4). Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen om in zijn hoofde te concluderen tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Uw moeder, noch uw raadsheer brachten in het kader van uw asiolverzoek overigens informatie aan waaruit zou blijken dat een vrouw binnen de Ethiopische samenleving louter omwille van haar geslacht het risico zou lopen het slachtoffer te worden van een voortdurende of systematische schending van mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid of een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat uw moeder, noch uw advocaat erin slaagt in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De in het kader van uw asielverzoek aangebrachte overtuigingsstukken zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. De documenten met betrekking tot uw afspraken met het Tropisch Instituut in Antwerpen en de medische attesten die aantonen dat u en uw moeder niet werden besneden tonen immers niet aan dat u in Ethiopië het risico loopt te worden besneden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moeten worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op het feit dat u in België bent met uw moeder E.S. (o.v. 7.829.136 – CG 14/10316)."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "Mailverkeer met sociaal assistent dd. 9 juli 2015", "UN High Commissioner for Refugees, Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation, May 2009", "Mail aan verwerende partij dd. 4 december 2015", "UNFPA, 'Female genital mutilation/cutting country profile' dd. Oktober 2013", "United States Department of State, 2013 Country Reports on Human Rights Practices - Ethiopia, 27 February 2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/53284ae114.html> [accessed 4 May 2014]", "Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, 'Ethiopie: violence à l'égard des femmes', 20 oktober 2010" en "Ministerie van Buitenlandse Zaken, 'Algemeen Ambtsbericht Ethiopië', mei 2013".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van "de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel" en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster wijst erop dat UNHCR stelt "dat gezien FGM vervolging uitmaakt het loutere gebrek aan een subjectieve vrees niet per se afdoet aan de objectieve gegrondheid van de vrees". Zij erkent dat haar moeder "bij haar eigen asielaanvraag bij het CGVS geen melding maakte van de vrees voor FGM", maar stelt dat hieruit niet kan worden afgeleid "dat er geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging". Zij voert aan dat "de vrees voor FGM een typisch soort vrees is dat kan ontstaan na enig verblijf in een ander land, met een andere cultuur" en dat FGM "een erg intieme thematiek (is) die het erg moeilijk kan maken aan asielzoekers om direct ter sprake te brengen".

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeksters moeder geen concrete persoonlijke elementen aanhaalt, klaagt verzoekster aan dat haar moeder niet de kans gegeven werd om de familiale en persoonlijke toestand in Ethiopië ter sprake te brengen. Verzoeksters raadsman merkte na het gehoor van de moeder op dat FGM wel degelijk voorkomt in haar familie en "hoopte dat verwerende partij hierna een onderzoek zou voeren naar het familiale milieu waarin verzoekster zal terecht komen bij een terugkeer naar Ethiopië, en naar het risico op FGM in dit milieu", maar "hiernaar werd immers nog op geen enkel moment gepolst tijdens het gehoor" en "er werden geen bijkomende vragen meer gesteld". Dienaangaande voegt verzoekster een "Mail aan verwerende partij dd. 4 december 2015" aan haar verzoekschrift, waarin haar raadsman deze opmerkingen aan de commissaris-generaal overmaakt.

Aangaande het familiale milieu van verzoeksters moeder legt zij uit: "Verzoeksters' moeder heeft één zus, de in tegenstelling tot verzoeksters' moeder wel besneden werd. Verzoeksters' moeder groeide afzonderlijk van haar zus op, en verbleef tijdens haar jeugd bij een tante die een tijd in het Verenigd Koninkrijk had geleefd, en daardoor liberale ideeën heeft over FGM. Dit vormt de reden waarom verzoeksters' moeder in tegenstelling tot haar zus niet besneden werd." Zij stelt: "Indien verzoeksters'

moeder samen met haar kind dient terug te keren naar Ethiopië, zal ze bij haar familie moeten aankloppen voor steun. Ze verliet haar land immers al in 2007, en zal logischerwijze wat tijd nodig hebben om haar leven ter plaatse terug op de rails te krijgen. Tijdens deze overgangsfase, waarbij ze bv. een job zal moeten zoeken om financieel zelfstandig te worden, zal de steun van haar familie onontbeerlijk zijn.” Haar moeder vreest dat verzoekster besneden zal worden tijdens deze overgangperiode, gezien “haar traditionele familie dit noodzakelijk vindt”, gezien haar meer liberale tante te oud is om haar te kunnen helpen en gezien ze een eigen familie heeft waarvoor ze zorg moet dragen. Haar moeder vreest dat verzoekster achter haar rug besneden zal worden.

Verzoekster benadrukt vervolgens dat “er een erg groot verschil is in prevalentie van FGM in Ethiopië, afhankelijk van de etnische groep waartoe de vrouw behoort”. Verzoekster stelt thans dat zij behoort tot de Oromo - “en niet tot de Amhara, zoals verzoeksters’ raadsman per vergissing had geschreven aan het CGVS” - en wijst erop dat “zowel bij de Oromo als de Amhara het prevalentiecijfer van FGM zeer hoog ligt, waarbij de prevalentiegraad van FGM 58,5 procent bedraagt”. Volgens verzoekster moet men tevens rekening houden met het kwetsbaar profiel van haar moeder: “Het betreft immers een alleenstaande vrouw met een jonge dochter, die reeds sinds 2007 Ethiopië heeft verlaten. Ze dient alleen zorg te dragen voor verzoekster, aangezien de vader uit beeld verdwenen is. Daarenboven is verzoekster geboren uit twee ouders die niet gehuwd waren, en waarbij de vader een moslim is.”.

Verzoekster merkt op dat NGO's in Ethiopië geen effectieve bescherming tegen FGM kunnen bieden. Zij verwijst verder naar algemene informatie, toegevoegd aan het verzoekschrift, en meent dat “de Ethiopische wet die FGM strafbaar stelt een dode letter vormt”.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar vluchtelingenstatus te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Inzake vrouwenbesnijdenis, blijkt zowel uit de door de commissaris-generaal als door verzoekster aangebrachte informatie dat er grote verschillen bestaan in Ethiopië naargelang de regio en de leeftijdscategorie. Besnijdenis is, zoals beide partijen niet ontkennen, niet overal aanwezig in Ethiopië, noch in gelijke mate. De vraag die zich opdringt is dan veeleer of de besnijdenis kan vermeden worden en of bescherming mogelijk is tegen deze traditionele ingreep.

2.4. In deze is het cruciaal de meest recente informatie - "*Country Profile: FGM in Ethiopia*" van oktober 2013, toegevoegd aan het administratief dossier, en "*UNFPA, 'Female genital mutilation/cutting country profile' dd. Oktober 2013*", toegevoegd aan het verzoekschrift - te volgen gezien deze het actuele risico in kaart brengt. De Raad stelt vast dat uit "*Country Profile: FGM in Ethiopia*" van oktober 2013 blijkt dat het percentage besneden meisjes jonger dan 15 jaar in 2011 nog 23% bedroeg, en in Addis Ababa slechts 9,2 % meer bedroeg. Dit impliceert dat nog geen vierde van de jonge meisjes in Ethiopië, en nog geen tiende in de hoofdstad, op algemene wijze het risico loopt op besnijdenis. De stellingen in het verzoekschrift dat "*er een erg groot verschil is in prevalentie van FGM in Ethiopië, afhankelijk van de etnische groep waartoe de vrouw behoort*" bevestigt dit. Uit "*Country Profile: FGM in Ethiopia*" van oktober 2013 blijkt voorts dat de prevalentiegraad van FGM bij de Oromo net als in de rest van Ethiopië significant gedaald is: de prevalentiegraad van FGM bij meisjes jonger dan 15 jaar in de regio Oromiya, waar de Oromo - etnie geconcentreerd is, daalde van 43,2% in 2000 naar 34,9% in 2005 en 17,3% in 2011.

2.5. Verder kan blijken dat de praktijk van besnijdenis, alhoewel deze inderdaad niet consequent vervolgd of bestraft wordt door de overheid, zoals gesteld in het verzoekschrift, volgens de wet strafbaar is in Ethiopië, waardoor verzoekster niet zomaar kan beweren dat zij of haar moeder zich niet zouden kunnen beroepen op de hulp van de Ethiopische autoriteiten. Integendeel uit de informatie in het administratief dossier blijkt nog dat er in Ethiopië meer dan 82 lokale en internationale organisaties werkzaam zijn ter uitroeiing van FGM - voornamelijk in stedelijke gebieden - en dat de Ethiopische overheid een gunstig wettelijk kader, en beleidsklimaat, verzekerde. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk, - in zoverre dit nodig zou zijn, wat niet is aangetoond - zich niet te kunnen laten bijstaan door deze organisaties.

2.6. Uit de informatie blijkt voorts dat de moeders in principe beslissen over de besnijdenis van hun dochters en dus de actoren van vervolging zijn. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeksters moeder een kwetsbaar profiel heeft, dat zij bij een terugkeer naar Ethiopië noodgedwongen op de steun van haar familie zal moeten rekenen en dat haar familie verzoekster - mogelijk achter haar moeders rug - zullen besnijden. *In casu* ziet de Raad echter niet in waarom verzoeksters moeder haar afwijzing van FGM niet zou kunnen bestendigen en zich in Ethiopië niet zouden kunnen verzetten tegen de beweerde sociale druk van haar familie. Vooreerst kan het kwetsbaar profiel van verzoekster niet overtuigen. Uit haar verklaringen blijkt immers dat verzoeksters moeder reeds sinds 2007 zelfstandig buiten Ethiopië verblijft, alwaar het voor haar kennelijk wel mogelijk bleek zonder de steun van haar familie een (financieel) zelfstandig leven uit te bouwen. Zo verliet verzoeksters moeder in 2007 Ethiopië en reisde zij via Soedan naar Beiroet (Libanon), waar zij twee jaar verbleef en werkte. Daarna reisde zij via Turkije naar Griekenland, waar zij enkele jaren verbleef en ook een asielaanvraag indiende, en eind 2013 reisde zij naar België. Verzoekster maakt dan ook geenszins aannemelijk dat het voor haar moeder redelijkerwijze niet mogelijk zal zijn om bij een terugkeer naar Ethiopië te verzekeren dat verzoekster niet besneden wordt, bijvoorbeeld door zich niet terug bij haar familie te voegen maar zich zelfstandig te vestigen.

2.7. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij in het verzoekschrift aanvoert dat haar moeder niet de kans gegeven werd om de familiale en persoonlijke toestand in Ethiopië ter sprake te brengen, dat FGM wel degelijk voorkomt in haar familie, maar dat "*hiernaar werd immers nog op geen enkel moment gepolst tijdens het gehoor*" en dat "*er werden geen bijkomende vragen meer gesteld*" - zoals ook gesteld in "*Mail aan verwerende partij dd. 4 december 2015*", toegevoegd aan het verzoekschrift -. De Raad benadrukt vooreerst dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Verzoeksters moeder maakte in het kader van haar eerste asielaanvraag geen enkele melding van de vrees voor besnijdenis van haar dochter, noch bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Wanneer haar in het kader van haar tweede asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd waarom zij vreest dat verzoekster zou worden besneden, verwees zij louter naar "*de cultuur in Ethiopië*" en naar feit dat Christen-Orthodoxen (zoals haar ouders) in Ethiopië hun kinderen besnijden (verklaring meervoudige aanvraag, punt 17). Ook tijdens het gehoor op

het Commissariaat-generaal in het kader van verzoeksters eigen asielaanvraag liet haar moeder na enige concrete elementen aan te reiken die zouden wijzen persoonlijke risicofactoren waardoor de besnijdenis van haar dochter onvermijdelijk is. In de brief van 2 oktober 2015, gericht aan de commissaris-generaal, beperkt verzoeksters raadsman zich louter tot het verwijzen naar algemene informatie met betrekking tot het hoog besnijdingspercentage (bij de Amhara) in Ethiopië. Hoe dan ook heeft verzoekster thans kennis genomen van de bestreden beslissing en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om desgevallend alsnog “*de familiale en persoonlijke toestand in Ethiopië ter sprake te brengen*”, wat zij ook gedaan heeft.

2.8. Daarenboven blijkt dat verzoeksters moeder geboren werd in Addis Abeba en zich dus daar zou kunnen vestigen. Gezien in Addis Abeba het besnijdenispercentage reeds in 2011 terugggevallen was tot 9,2 % voor de meisjes jonger dan 15 jaar, kan bezwaarlijk aangevoerd worden dat er een onoverkomelijke druk van de sociale omgeving en tradities zou heersen. Wel integendeel.

2.9. Het voorgaande wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeksters moeder zelf niet besneden is (gehoor, p. 2-3). Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “*Verzoeksters’ moeder groeide afzonderlijk van haar zus op, en verbleef tijdens haar jeugd bij een tante die een tijd in het Verenigd Koninkrijk had geleefd, en daardoor liberale ideeën heeft over FGM. Dit vormt de reden waarom verzoeksters’ moeder in tegenstelling tot haar zus niet besneden werd.*”, maar dat haar meer liberale tante intussen te oud is om haar te kunnen helpen bij het beschermen van haar dochter, ziet de Raad echter niet in waarom de “*traditionele familie*” van verzoeksters moeder destijds - toen besnijdenis nog tot de gevestigde tradities hoorde - zou hebben toegelaten dat zij niet besneden werd, onder invloed van een liberale tante, maar dat verzoeksters moeder - die aldus de informatie in het administratief dossier in principe beslist over de besnijdenis van haar dochter - in het huidige klimaat geen zeggenschap zou hebben inzake de besnijdenis van haar eigen dochter. Dergelijke beweringen komen niet ernstig voor en kunnen geenszins overtuigen.

2.10. De bij het verzoekschrift gevoegde rapporten - “*UN High Commissioner for Refugees, Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation, May 2009*”, “*UNFPA, ‘Female genital mutilation/cutting country profile’ dd. Oktober 2013*”, “*United States Department of State, 2013 Country Reports on Human Rights Practices - Ethiopia, 27 February 2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/53284ae114.html> [accessed 4 May 2014]*”, “*Organisation Suisse d’aide aux réfugiés, ‘Ethiopie: violence à l’égard des femmes’, 20 oktober 2010*” en “*Ministerie van Buitenlandse Zaken, ‘Algemeen Ambtsbericht Ethiopië’, mei 2013*” - bevatten slechts algemene informatie inzake FGM in Ethiopië, doch kunnen bovenstaande concrete vaststellingen omtrent het profiel van verzoekster en haar vestigingsmogelijkheid in Addis Abeba niet weerleggen. Dergelijke verwijzingen naar rapporten volstaan niet om aan te tonen dat verzoeksters dochter in Ethiopië een vrees voor besnijdenis dient te koesteren. Dit dient immers *in concreto* te worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480), *quod non in casu*, gelet op het bovenstaande.

2.11. De loutere stelling in het verzoekschrift dat “*daarenboven is verzoekster geboren uit twee ouders die niet gehuwd waren, en waarbij de vader een moslim is*” toont geenszins aan dat buitenechtelijke kinderen en/of kinderen met een moslimnaam in Ethiopië op grote schaal aan vervolging zouden blootstaan. Verzoeksters moeder benoemde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van verzoeksters asielaanvraag geen concrete elementen waaruit zou blijken dat verzoekster in Ethiopië persoonlijk ernstige problemen zou kennen omdat zij een buitenechtelijk kind zou zijn of omwille van haar naam (gehoor, p. 3-4) en verzoekster liet tot op heden na objectieve informatie aan te brengen waaruit dit zou blijken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster niettegenstaande ze ongehuwd was, toch had besloten om het kind te laten erkennen door de vader en zijn naam te geven. Ook de bewering van verzoeksters moeder tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat de rechten van vrouwen in Ethiopië niet worden gerespecteerd (gehoor, p. 4) is een loutere bewering en wordt niet ondersteund door enige concrete verklaringen of door objectieve informatie. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.12. Het bij het verzoekschrift gevoegde “*Mailverkeer met sociaal assistent dd. 9 juli 2015*”, waarin gecommuniceerd wordt over de asielaanvraag van verzoekster, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.14. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.15. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK